

1 První setkání

Dodneška nevím, kde se ve mně ta drzost vzala.

Netušila jsem, kdo přesně za těmi dveřmi bude, nebylo na nich nic napsáno. Taky mě mohli vyrazit. Ale prostě jsem to chtěla zkusit.

Kolikrát jsem už tu cestu absolvovala? Nejdřív zajít za babičkou do bytu nahoře v Lucerně. Pak, když už je večer v plném proudu, sjet několik pater dolů páternosterem, odstrčit popelnice, protáhnout se nouzovým východem do chodby v prvním patře sálu. Teď pozor! Nenápadně seběhnout schody a dojít až dozadu. Tam vpravo u pódia ty malé dveře přece většinou nikdo nehlídá. A kdyby?

Hlavně se tvářit suverénně.

O nic nejde. Prostě se to nějak stane.

Lístek nemám, a když se mě někdo zeptá na důvod... je to přece školní úkol. Mám tu udělat rozhovor do našeho časopisu. Do Horizontu. Normálně jsme na to s mým spolužákem Vojtou dva, můžete se zeptat u nás na gymplu. On si vybírá sportovce, já muzikanty. Ale zrovna když jsem mu řekla, že dneska jdeme na Žbirku, Vojta mi to zrušil. Hraje Slávie, tak nikam nejde.

Koncert je ale dneska. Jiná šance nebude. Tak jsem se rozhodla, že to nějak udělám sama.

Už stačí jenom zaklepat a vzít tady za tu kliku. Rychle, než se někdo objeví a všimne si, že tu nemám co dělat.

Měla jsem sem vůbec chodit?

No co už.

Hlavně suverénně.

Tvářím se, že to mám to na háku, ale uvnitř se klepu...

Přede mnou Žbirka.

Je tu sám.

„Dobrý večer... ráda bych s vámi udělala rozhovor do našeho časopisu Horizont.“

Hlavu má v umyvadle, kolem krku ručník. Šplouchá si vodu na obličej. Jasně, tohle je přece jediná šatna v Lucerně, která má umyvadlo.

Vypadá překvapeně.

Musí si myslet, že je to domluvené, jenom mu nikdo nic neřekl. Na co se ho vlastně budu ptát? Prostě budu improvizovat a snad to nebude trapas...

Než stačím cokoliv říct, omlouvá se mi, že se nejdřív musí podepsat lidem, kteří na něj už čekají venku za pódium. „Zítřka mám autogramiádu v Kotvě, budu tam podepisovat Nemoderného chalana. Přijďte tam a pak ten rozhovor uděláme,“ usmívá se. Je to samozřejmá věc.

Kývnu sebejistě hlavou.

A jdu zpátky k babičce.

Je 3. listopadu 1984 večer.

Právě jsem se seznámila s Mekym.

První dopis od Meko

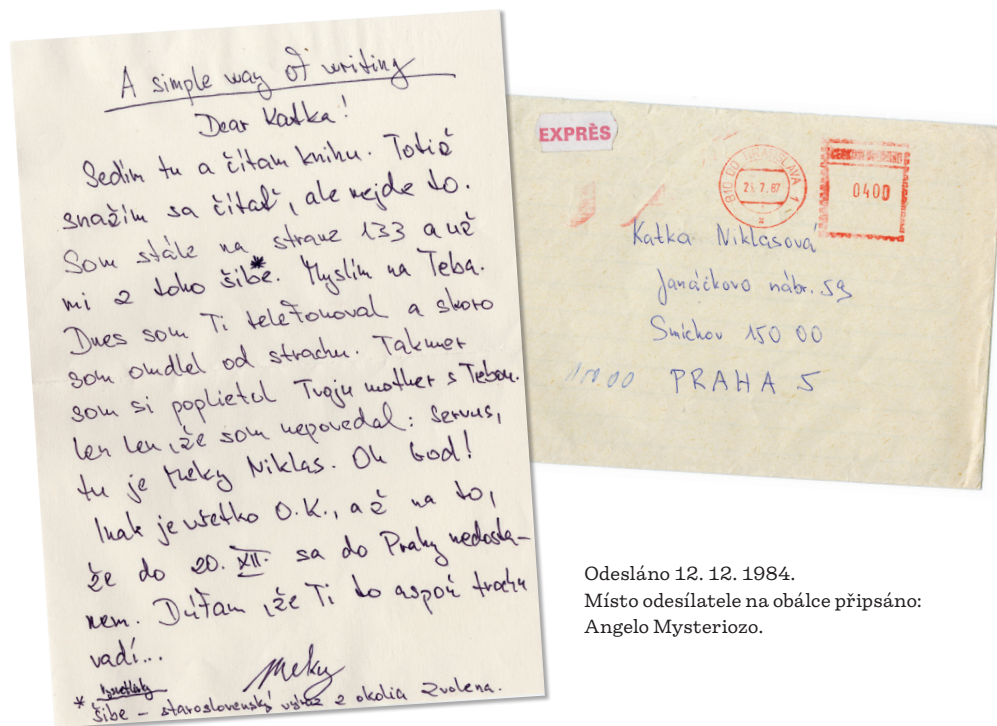
A Simple Way of writing

Dear Katka!

Sedím tu a čítam knihu. Totiž snažím sa čítať, ale nejde to. Som stále na strane 133 a už mi z toho šibe*. Myslím na Teba. Dnes som Ti telefonoval a skoro som omdlel od strachu. Takmer som si poplietol Tvoju mother s Tebou. Len len, že som nepovedal: Servus, tu je Meko Niklas. Oh God! Inak je všetko O. K., až na to, že do 20. 12. sa do Prahy nedostanem. Dúfam, že Ti to aspoň trochu vadí...

Meko

* šibe – staroslovenský výraz z okolia Zvolena

Odesláno 12. 12. 1984.
Místo odesílatele na obálce připsáno:
Angelo Mysteriozo.

Maturitní ples

Cestou taxíkem po rozhovoru to neskončilo.

Meko zavolal.

A ne jednou.

Naším jsem ale nic neřekla, nemůže mi přece domů volat Žbirka! Bála jsem se, že to začne působit podezřele. Napadlo mě, že by se Meko mohl představovat jako Miro Okál, bubeník od Petra Nagyho, se kterým jsme se spolužákem Vojtou taky dělali rozhovor. A našim povím, že je to kamarád ze Slovenska.

Meko se začal smát.

Mira Okála znal osobně a přišlo mu to jako dobrý fór. Párkrát mi zavolal, párkrát napsal, párkrát dokonce přijel, párkrát jsme se potkali a postupně si mě začal získávat. Chodili jsme spolu? To asi ne. Pořád jsem to nebrala úplně vážně, natož aby z toho měl být opravdický vztah. Ale Meko to měl jinak.

Já poprvé zavravorala na svém maturitním plese.

To, co se tam odehrálo, mě dostalo.

Bylo to tak čtyři měsíce poté, co jsme se poznali, takže už mi bylo osmnáct. Právě jsem se chystala na předtančení. Byla jsem už dole v Lucerně, připravovala se s ostatními, převlékala se... a najednou přiletěly holky a ječely: „Ve druhém patře na balkoně je Žbirka!“

A já si pomyslela: „A dopřic!“

V Lucerně byla babička, maminka, tatínek, tetičky, profesori... Nikdo z nich nic netušil. Já byla zmatená a nemohla jsem pořád pochopit, jak se tam vůbec dostal! O maturitáku jsme se spolu asi bavili po telefonu, ale nebyla řeč o tom, že by měl přijet. Meko v té době navíc neměl řidičák, pořád ho někdo vozil. Co se to ježiši děje? Jak se sem kruci dostal?

Zavolala jsem Markétu a rychle ji prosila: „Běž zabavit naše, řekni jim, že se převlíkám a bude mi to chvíli trvat.“ Pak jsem hned zamířila na zadní schody, vyběhla po nich na druhý balkon, aby mě nikdo nezahlédl, a tam jsem viděla Meko!

10

Nová holka v kapele

Foto: Peter Župník, 1985

Vím, co se říká o ženských v kapele.

Ale ta Mekyho ke mně naštěstí byla od začátku vstřícná.

Když jsme se seznámili, zrovna si k sobě vzal nové kluky, takže už to ani nebyl ten původní Limit. Já se do ničeho nemontovala, maximálně jsem Mekymu radila s oblečením. A všichni mě, myslím, docela brali. Minimálně s Lacem Lučeničem jsme si rozuměli okamžitě. Ujal se mě hned na jednom z prvních koncertů, když měl Meky práci a musel se jít podepisovat. Prokecali jsme spolu snad půlku večera a pořád jsme se smáli. Celou dobu do sebe klopil panáky, takže s ním byla sranda.

Já jsem tehdy skoro vůbec nepila. Meky měl rád víno, já si od něj občas cucla a konec. Ale ani Meky nebyl žádný paříč. Možná že už si to odbyl dřív, ale když jsme byli spolu, neustále si hlídal hlas a žádné velké večírky jsme nevymetali. Pokud nešlo o nějakou výjimečnou akci, po koncertě jsme šli vždycky na pokoj a hotovo.

Jednak jsme chtěli být spolu.

A za druhé byl Meky neustále pod tlakem.

Na kapelu jsem byla naštvaná jenom v okamžiku, když mi sebrali počítač Atari, který si tehdy Meky pořídil. Potřebovali ho, aby si mohli na koncertech k těm svým elektronickým skladbám pouštět podklady. Jenže já jsem na tom počítači hrála hry. Pořád jsem měla zapnutý buď tetris, nebo tenis. Trávila jsem na tom celé noci – a oni, když jeli na turné, mi to vzali. Pak jsme se tomu společně smáli.

Z vnějšího pohledu si Meky v tu dobu vlastně nežil špatně. Za jeden koncert měl 600 korun, protože ať už s Limitem vyprodali amfiteátr, nebo malý kulturák, tohle byla taxa stanovená pro sólového zpěváka. Jenže o Mekyho byl takový zájem, že hrál v podstatě pořád. Klidně dvacet koncertů za měsíc. A to pro něj bylo na hranici jeho fyzických možností. Dokonce už prosil manažera, že nemůže zpívat víc než tři dny po sobě, že už to potom nezvládne hlasově.

Ve dvaceti kvůli tomu přestal i kouřit. Už tehdy pořád trpěl nějakými bronchitidami. Když jsme spolu chodili, jednou dokonce zkolaboval na koncertě z vyčerpání a odvezli ho do nemocnice v Plzni. Už tenkrát měl zdravotní problémy. Byl hodně hubený, vážil snad jenom 63 kilo, což bylo na jeho 175 centimetrů málo. Meky tehdy obecně málo jedl. Mohla jsem si v klidu obléknout jeho džíny a nespadly ze mě. Jak byl hubený, tak byl i trochu neurotický. Navenek to nedával moc najevo, ale čím jsme spolu byli déle, postupně jsem to začala vnímat.

Nejdřív jsem si o něm myslela to, co ostatní, že je vždycky v klidu, pohodový gentleman. Ale čím jsem mu byla blíž, tím víc jsem si uvědomovala, že uvnitř něj je neustále přítomna určitá nervozita. A že všechno hodně prožívá. Nevěřím moc horoskopům, ale pravda je, že Meky byl ve znamení Vah a skutečně všechno neustále ze všech stran zvažoval. Trvalo mu, než se k něčemu rozhodl. Ale o věcech přemýšlel dlouho a s tím souvisela i ta jeho ohromná empatie, kterou mnohem později vetknul i do názvu jednoho alba.

Uvnitř ale vždycky v pohodě nebyl. Párkrát jsem mu v té době taky otevřela kufrík a viděla v něm diazepamy. Nejdřív jsem netušila, co to je. Ale když jsem si to uvědomila, strašně mě to naštvalo.

Ptala jsem se ho: „Ty bereš tyhle věci?“

A on, že se jenom potřebuje zklidnit, aby usnul.

Já jsem to ale všechno vzala a vyhodila do koše.

A tím to bylo vyřízené.